

Comentariul poeziei lui Tudor Arghezi Flori de mucigai - prima parte

Aparut in 1931, volumul "Flori de mucigai", "opera cea mai indrazneata din cate s-au scris vreodata", cum o numea criticul francez Luc-Andre, comporta inca din titlu, filiatii cu volumul baudelairian "Florile raului". Total diferite de poeziile din "Cuvinte potrivite", versurile surprind prin noutatea si mai ales prin originalitatea formulei poetice. Tiparele versului clasic sunt abandonate, dar numai prin raportarea la traditie, si aceasta nu atat din nevoia de inedit, cat, mai ales din pricina ritmului interior.

"Cu Arghezi se produce - noteaza I. Rotam - o resurectie a spiritului poetic ce se revendica, in mod egal, din Baudelaire si Eminescu, dar si din mai vechii Villon, Rabelais si Anton Pana"

In spatiul mirific al poeziei "pot incapea cerul si iadul, floarea si mocirla, suavitatea si abjectiunea, cantecul sublim si sarcasmul impins la ultima limita"

In "Testament" Arghezi isi declarase deschis adeziunea la nou: "Din bube, mucigaiuri si noroi/ Iscat-am frumuseti si preturi noi", intrezarind si durabilitatea acestei noi estetici. Cuvintele "senzuale si cu garoafa cu mazga rosie la ureche, tigancile cuvintelor noastre sunt destinate sa ne dea multi copii din flori frumosi." (T. Arghezi)

La timpul convenit, G.Calinescu atragea atentia in fata versurilor din volumul "Flori de mucigai", "cititorul necultivat in sensul artistic, se sperie de ele si le crede vulgare, desi raritatea si savoarea sunt insusirile lor, ca si ale lui Rabelais." Cu deosebita indrazneala Arghezi aduce in literatura nationala o lume de infern social, o lume bolnava exprimata intr-un realism crud si dur.

Poezia cu care se deschide volumul prefateaza intr-un fel, intentiile artistice ale poetului. Oponandu-se transfigurarii, ca o antiestetica versurile devin echivalent al unui avangardism, promovand antilirismul, antiromantismul, antipurismul, antiestetismul. Ceea ce fusese refuzat de poetica anterioara devine categorie estetica in poezia argheziana uratul, monstruosul, grotescul, macabrul, trivialul.

Insasi ratiunea de a fi a versului pare inlaturata prin renuntarea la har, dar si la grija de a daltui cuvintele: "Le-am scris cu unghia pe tencuiala/Pe un perete de firida goala/ Pe intuneric, in singuratate."

Poetul scrie "Cu puterile neajutate/ Nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul/ Care au lucrat imprejurul/ Lui Luca, lui Marcu si lui Ioan"

Animalele enblematic mitologice, puse in relatie cu figurile din Biblie, nu i-au putut ajuta creatia cu toate puterile lor miraculoase.

"Slova de foc" nu se mai imperecheaza cu "slova faurita", cum testamenta poetul, caruia-i ramane doar inspiratia data de divinitate. Poetul renunta cu seninatate si la acest dar, iar parasirea,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

renuntarea devine o stare fireasca de creatie.